

Oláh János

PINCESZERI ELÉGIA „

Gombás, öreg pincében forr a borom,
lepi lámpám cilinderét lomha korom,
míg odalenn a sötétben ingatagon,
fölmordul a sértett, vén Balaton.

Szőlőmben megpihen a vadkan meg a nyúl,
félénk motozásuk fülelem hanyagul.
A szemembe csillagi aritmia hull,
odafönn is mind, aki él, halni tanul.

A részeges, úrszavú csönd idezúg,
s izmaimból a fáradtság tovaful,
hív az égi mező, csellengő gyalogút:
felejtse el az örömet, felejtse a borút.

Ínyemen létteli, halálölő íz,
örvény, amely semmiből semmibe visz,
megszólalnék, de szavamnak senki se hisz,
botlik a nyelvem, botlom magam is.

Darázsálmokon átborzongó szőlőlevelek,
akit bántottam, iderezgik újra neved,
földre bukottan, mint a halott, heverek,
orrba vert koldus, részeg gyerekek.

Fekszem a fűben hülyén, valahol
az elmúlás, hallom, unottan zakatol,
befogad a párolgó égi akol,
a lámpalángra jajgató csönd jege forr.

Nem tudlak megszólítani már,
bekerített a gézszagú, lomha halál.
Bujkálók, de hiába, nyomomra talál.
Lidérccláng talpa alól fölbuggyan a sár.

Tartom még magam, a látszat fecserész,
mint Füred teraszán pár léha színész,
egymást gúnyolja a szellem meg az ész,
gyáván súnny, ki csupán a szavakra merész.

Nem értem, a szikrázó ég mit akar,
és mit a rebbenő, nyárvégi avar,
búcsúzóul hisz úgyis betakar,
míg csillag-hidegen hűl sebemre a var.

Fölszillan poharamban remegve a bor,
íze a múltás lázas csókjába bomol,
Hold, víz, éj metszéspontjában valahol
létem tűszúrásnyi fájdalma kiforr.

A rajz forrása: Sziklay János: A Balaton és vidéke, 1890

Illyés Gyula

HEGYEN TANYÁZOM...

Hegyen tanyázom, présház a lakásom,
csúcson, mégis meredek part alatt.
Mint fecske-fészekből nézem a tájat,
életemet is, amely lent maradt.
Por burkolja a kis falut; felette
a temető villog csupán ide;
kacsint a déli fény egy-egy keresztből:
a halál ravaszdi tekintete.

És ott nyugatra túl a láthatáron,
a gyümölcsfákkal csipkés halmokon,
mint óriási tündérkatlan izzik
a hegyek közt rejtőző Balaton.
Habját nem látni, csak a déli napnak
a vízről égre robbant sugarát –
ragyogtatja a tó, mint összehajló
szerelmes arcok egymás mosolyát.

Napszámra vén kóasztalomra dölve
e két fény játékát nézegetem:
az életét és arrébb a halálét;
korty közben rajtuk áll meg a szemem.
Élet, halál – oly mindegy itt nekem már,
az egyik nem vig, másik nem setét:
egy óriási arc nyitja cserélve
reám hol egyik, hol másik szemét.

Oláh Katalin rajza

